

РЕШЕНИЕ

№ 6842

гр. София, 30.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Георги Бозуков

Ева Пелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **8807** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от В. С. П., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 115165 от 09.06.2020 г., постановено по НАХД № 2618/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11 състав, с което е потвърдено НП № 479054-F512006/24.01.2020 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП - С., с което на основание чл. 74, ал. 1 от ЗСч на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 200 лева за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗСч, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството.

В касационната жалба са наведени твърдения за порочност на наказателното постановление. Моли за отмяна на обжалваното решение и с него на наказателното постановление.

Касаторът - В. С. П., ЕГН [ЕГН], редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът по касационната жалба – ТД на НАП, не се представлява. В представени писмени бележки се оспорва касационната жалба. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима -

подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Административен съд София – град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН установи следното:

На 26.09.2019 г. служители на ЦУ на НАП извършили проверка в Търговския регистър към Агенцията по вписванията като било констатирано, че В. С. П., ЕГН [ЕГН], в качеството си на управител на [фирма] не е изпълнило задължението си за подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията - Търговски регистър и регистъра за юридически лица с нестопанска цел на ГФО за 2018 г. в законоустановения срок - до 30.06.2019 г. В резултат на така направената констатация, била изпратена покана за образуване на административнонаказателно производство с изх. № 291/26.09.2019 г. получена на същата дата по електронен път.

Установено било, че дружеството е подало ГДД за 2018 г. по чл. 92 ЗКПО, с която декларация, дружеството е декларирало, че има дейност и нетните приходи от продажби възлизат на 1327,05 лв.

Съставен е АУАН N F512006/01.10.2019 г., в който е описано констатираното от органа нарушение, изразяващо се в непубликуване чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в АВ – ТР и регистъра на Ю. на ГФО за 2018 г., в законоустановения срок - до 30.06.2019 г. За нарушена материалноправна норма бил посочен текстът на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч. Посочено е, че е подадена ГДД за 2018 г. по чл. 92 ЗКПО, с която декларация, дружеството е декларирало, че има дейност и нетните приходи от продажби възлизат на 1327,05 лв.

Въз основа на АУАН било издадено наказателно постановление № 479054-F512006/24.01.2020 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП - С., с което, на основание чл. 74, ал.1 от ЗСч на нарушителя В. С. П., ЕГН [ЕГН] е наложена имуществена санкция в размер на 200 лева, като е посочено, че жалбоподателя не е изпълнил правно задължение по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч., изразяващо се в публикуване чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в АВ – ТР и регистъра на Ю. на ГФО за 2018 г., в законоустановения срок - до 30.06.2019 г. Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Административен съд София - град, в настоящия касационен състав, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е валидно, допустимо, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. Фактите са установени в пълнота и правилно от районния съд, като при тяхната съвкупна преценка е изведен правния извод за съставомерност на вмененото на дружеството нарушение. Районният съдия е отговорил мотивирано на направените възражения, включително и относно характера на нарушението и неговите обективни и субективни признаци.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. АУАН и

НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани в нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателя да разбере какво е нарушил.

Отговорността на В. С. П., ЕГН [ЕГН] е ангажирана за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч. Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч „предприятията публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган, както следва: всички търговци по смисъла на Търговския закон - чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 юни на следващата година“. Безспорно е, че В. С. П., ЕГН [ЕГН] в качеството си на управител на [фирма] е търговец по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 1 и чл. 2, т. 1 от ЗСч. От задължението на посочената разпоредба могат да се изключат единствено малките предприятия и то тези, които попадат в изключението на чл. 37, ал.1, т.1 ЗСч. Това са малките предприятия, но не всички, а тези, които към 31.12 на текущия отчетен период ненадвишават най-малко два от следните показатели: а) балансова стойност на активите - 2 000 000 лв.; б) нетни приходи от продажби - 4 000 000 лв.; в) средна численост на персонала за отчетния период - 50 души; Тези предприятия не подлежат на задължителен независим финансов одит, поради което на основание чл. 38, ал. 4 от ЗСч, могат да не публикуват своите отчети за приходите и разходите и докладите за дейността. Съдът обаче намира, че жалбоподателят не попада в посоченото изключение, поради което не е освободен от задължението да публикува годишния си финансов отчет. Това е установено от органите по приходите, като дружеството е било задължено по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч.

Нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗСч, предвижда санкция за задължените субекти, които не публикуват финансов отчет в сроковете по чл. 38 от ЗСч, т.е. установеното по безспорен начин противоправно поведение (бездействие) на търговеца, изразяващо се в неизпълнение на задължението му по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч следва да бъде скрепено с административнонаказателната норма на чл. 74, ал. 1 от ЗСч. Съгласно нея „който е задължен и не публикува финансов отчет в сроковете по чл. 38, се наказва с глоба в размер от 200 до 3000 лв., а на предприятието се налага имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лева“. Същата е правилно определена и отговаря на характера и тежестта на извършеното нарушение.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че при постановяване на решението, СРС не е допуснал нарушение на материалния закон.

Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на жалбоподателя.

Във връзка с всичко изложено настоящият състав намира, че решението СРС, трябва да бъде оставено в сила, а касационната жалба е неоснователна.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 63, ал. 3 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл. 81 ГПК, вр. чл. 144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 100 лева- чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание препращащата норма чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т. д. № 5/2009 на ВАС.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 115165 от 09.06.2020 г., постановено по НАХД № 2618/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11 състав.

ОСЪЖДА В. С. П., ЕГН [ЕГН], в качеството си на управител на [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 100 /сто/ лева, разноси за касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.